

Naše vzpomínání na velký výsledek

Začalo to opékáním buřtů

Dnes už je to samozřejmostí. Nedávno Huleš na hondě, italjetu nebo aprilii, Pešek na derbi, Abrahám na aprilii či ducati nebo Smrž na ducati. Všichni na zahraničních motocyklech. Před více než 40 lety se jezdilo jen na domácí technice a když jel v roce 1970 Michal Stripačuk v Brně na nizozemské padesátce Jamathi, bylo to něco nevídaného.

Rodinné kořeny vedou v případě našeho bývalého závodníka Michala Stripačuka (nar. 13. července 1934) do Ruska a když ho matka přivezla ze Slovenska do malé vesničky Stradov u Chlumce poblíž Ústí nad Labem, bylo krátce po válce a malému chlapci bylo dvanáct. Obdivuhodně se sžil s prostředím na malém hospodářství, neúnavně denně pracoval a co víc, ve škole výborně prospíval. A tak za krásné vysvědčení na konci školy dostal od maminky mimořádnou odměnu v podobě drahých hodinek. Michal si ji ale dlouho neužil. Prakticky obratem, během několika dní, hodinky prodal a koupil si první

motocykl. Tak začal životní příběh v jedné stopě na dvou kolech, který vlastně pokračuje doposud. Patřilo k němu nezbytné seznámení s kama-rádem, první jízdy, opravy, pády i prodřené oblečení. Především vedle toho všeho i celoživotní shánění peněz na milované motocykly. I proto měl řidičský průkaz dřív, než dovolovaly předpisy, i proto šoféroval obrovitou taturu stojedenáctku jako neduživý, štíhlý kluk sotva vážící padesát kilo. Když poznal, co je to opravdový závodní motocykl, pojal svoji životní krédo: porazit fabriku! Tím bylo myšleno být lepší, než plejáda našich vyvolených závodníků, kteří požívali podpory renomovaných továren Jawa a ČZ. Skutečně se mu to v roce 1969 podařilo. Ještě před tím mu po dlouhém přemlouvání prodal jednoválcovou stopětadvacítku Ravo pan Rain ze Dvora Králové n. Labem a když ji doma postavil, vydržel se na ní dívat celé hodiny, jako na ten nejkrásnější dárek pod vánočním stromečkem. Na konci sezóny mu všichni „soukromý titul“ přáli a na tu atmosféru vzpomíná ještě dnes.

V tom památném roce 1970 zabalili ve Stradově tradiční proviant – kartony šampaňského (jako případný prezent), bednu buřtů a motocykl. Mohlo se jet na velkou cenu. Mělo to asi tak být, že svoji dodávku zaparkovali vedle Nizozemců. Postavili stan, přišel podvečer a jako

Za řídítky padesátky Jamathi na trati naší velké ceny v roce 1970

*Michal Stripačuk (vpravo)
dnes spolu s dlouholetým
mechanikem Janem Landtem
ve svém světě motocyklů
na stradovském sídle*

provizorní ohniště posloužili tři železné nožičky, které držely disk z fiata, jako místo ohniště. Vůni opékaných buřtů nešlo zastavit a tak jeden z členů Stripačukovy společnosti, dr. Kolínský, ústecký učitel vládnoucí znalostí 12ti jazyků, vyzval sousedy k návštěvě a pohoštění. Byl to příjemný večer, brzy se po šampaňském vedly řeči, buřty chutnaly a Aart Toersen, Martin Mijwaart a Jan Thiel se stali nejen dobrými společníky, ale brzy i našimi velkými přáteli.

Druhý den přišlo vystřízlivění. Padesátku ahru nemohl Stripačuk natočit, ať se mechanik snažil seč mu síly stačily. Nejpohotověji zasáhl Olda Fišer. Otočil se na Nizozemce a povídá: „Půjč mu to!“ a ukazoval na jejich motorku. Následovalo překvapení v podobě souhlasu, snad jenom s jejich dovětkem, že do 15. místa by to mělo stačit. V té chvíli usedl Michal Stripačuk poprvé za říditka nizozemské padesátky Jamathi. Nic mu v té chvíli nesesedělo, říditka, stupačky, poloha brzdy ani stupačky. Navíc v prvním tréninku přšelo. Bylo to neuvěřitelné, když byl po tréninku čtvrtý, navíc s motocyklem, který byl už pět let starý a měl o dva koně méně, než dva novější tovární modely. Večer pak dr. Kolínský vyslechl debatu v týmu Jamathi a ke Stripačukovi

říká: „Bavvej se o vás.“ Po chvíli už náš závodník ukazuje Nizozemcům na mapě okruhu co a jak jede, kde řadí, kde brzdí a dodává skromnou poznámku, že jel ještě s rezervou. To je zřejmě dostalo.

Druhý trénink se jel na suchu a Stripačuk v něm skončil osmý. Přesto slib, že když bude v neděli přšet, dostane lepší a silnější motorku, platil.

Hezké slunečné a suché počasí od nedělního rána rozhodlo. Náš závodník nakonec dostal starší model a jak sám říká: „Jel jsem si klidný závod. Sám a sám. Ti rychlí mě ujeli, ti pomalejší na mě nestačili.“ Do cíle dojel pátý a zapsal se tak mezi naše nejúspěšnější v historii velké ceny. Vedle radosti v cíli ho také čekala cena pro nejlepšího československého závodníka. Pět nových pneumatik na „emběčko“ se rozhodl dát Nizozemcům a vyznal se jim, že je nejšťastnějším v životě.

Stripačukův výsledek měl dohru. Tým jamathi mu nabídl, aby v příštím roce startoval v továrním týmu. Když s tím přišel na Svazarm pro souhlas, uslyšel. „Jseš na to ještě moc mladý.“ Bylo mu třiatřicet...

Dnes Michal Stripačuk neztrácí úsměv, na závody vzpomíná, nedělní televizní přenosy probírá v pondělí s dvorním mechanikem Janem Landtem. Jak jinak, než v dílně a stále v práci. (JW)